I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 4. Stockholm den 14 februari 1945.

"KONTROLLERAD" TYSK FACKFÖRENINGSRÖRELSE.

(I.A.A.) I ett av de uttalanden som gjordes på den internationella fackföreningskongressen i London förordades " ett snabbt återupprättande av den demokratiska fackföreningsrörelsen i Tyskland under kontroll av fackföreningsinternationalen." Man har därmed slagit in på den princip som på sin tid tillämpades av den kommunistiska internationalen gentemot de anslutna nationella partierna, en princip som den gången ansågs för oriktig av de flesta av de organisationer som deltogo å kongressen i London.

Samma tendenser beträffande den tyska fackföreningsrörelsens återuppbyggnad gjorde sig även gällande inom den nu snart insomnade gamla fackföreningsinternationalen. En inom denna international tillsatt kommitté utarbetade förra året ett programutkast angående återuppbyggnad av fackföreningsrörelsen. Beträffande återuppbyggnaden av den tyska fackföreningsrörelsen framhölls att " detta bör ske med hjälp av internationella fackliga ledare samt utvalda tyska fackföreningsmän." Allt talar för att kommittén menade att de " utvalda" tyska fackföreningsmännen skulle få sina mandat av utomstående instanser, inte av de tyska arbetarna själva.

Den gamla fackföreningsinternationalens kommitté säger vidare i sitt programutkast angående fackföreningsrörelsens återuppbyggnad i axelländerna: " Med hänsyn till förhållandena torde det uppenbarligen inte bli möjligt att i dessa länder omedelbart återupprätta fack-

föreningsrörelsen och ge den obegränsad aktionsfrihet. Återuppbyggandet av den fackliga rörelser i dessa länder bör anförtros åt en kommission, tillsatt av de allierades förvaltningsråd under direkt ledning av den i detta råd ingående fackliga representationen. Kommissionen måste vara sammansatt av erkända internationella fackföreningsledare, vilka vid den lämpliga tidpunkten bör upprätta den nödvändiga förbindelsen med pålitliga arbetarrepresentanter i vederbörande länder. Dessa nationella fackliga representanter bör vara den allierade kommissionen behjälplig vid förvaltningen av arbetarorganisationernas förmögenhet samt vid skapandet av en säker grundval för en fortlöpande återuppbyggnad av arbetsrätten o.s.v."

Av ovanstående finna vi att man till och med räknar med att återuppbyggnaden inom dessa länder skall anförtros åt en kommission, tillsatt av de allierade staterna. Visserligen räknar man med att i detta råd skola ingå representanter från fackföreningsrörelsen inom de allierade staterna, men klart är att uppgiften att återupprepa exempelvis den tyska fackföreningsrörelsen skall tilldelas de segrande makternas ockupationsorgan. Denna linje har av allt att döma även godtagits av den internationella fackföreningskongressen i London.

Att nazismen och den tyska reaktionen i övrigt, måste krossas, att de nazistiska krigsförbrytarna måste grundligt utrotas, att den tyska militarismen måste skoningslöst förintas, är utan tvivel alla länders syndikalister lidelsefulla anhängare av. Det kan inte tillåtas att nazisternas ohyggliga förbrytelser lämnas ostraffade, världssamvetet reagerar kraftigt däremot, men detta får inte föranleda oss syndikalister att ett enda ögonblick gå in för att den fackföreningsrörelse, som förr eller senare måste resas i Tyskland, Italien och Japan skall återuppbyggas och kontrolleras av utomstående instanser, av mer eller mindre statlig karaktär.

Väl veta vi att massor av tyska arbetare solidariserat sig med Hitler och hans bödelsvälde, samt välvilligt utfört hans brutala order, men trots allt måste det bland de tyska arbetarna finnas personer som kunna ställas i spetsen för en frihetlig reorganisation av den tyska arbetarrörelsen. Vi måste tro det, ja, det måste vara så, Annars är varje försök att återupprätta internationell arbetarrörelse samt internationell solidaritet och folkförbrödring utsiktslös.

Den nya arbetarrörelsen i de totalitära länderna måste vara ett verk av dessa läners arbetare själva. Dessa måste själva fostra sig för denna sin uppgift. Det får inte vara en påtvingad fostran utifrån. Endast egen självuppfostran utgör en grundval som i längden är stark och lämnar ett bestående värde. Att övriga länders arbetare stödja dem i denna sin självuppfostran och att återuppbygga sin arbetarrörelse, är intet att invända emot, men detta får endast vara hjälp till självhjälp, till eget direkt handlande.

När man tager del av de planer som de reformistiska fackföreningsledarna inom de allierade staterna och den internationella fackföreningskongressen i London, sysslar med kunna vi ej underlåta att citera en känd statsmans uttalande om detta problem. Det var Tjeckoslovakiets president, Benesj som på en presskonferens i Washington år 1942 bl. a. yttrade:

" D et är omöjligt att utifrån kunna genomföra ett folks demokratiska uppfostran.

Dylika försök är från början dömda att misslyckas och kan endast leda till bildandet av dolda nationella rörelser. Detta kommer framförallt att inträffa hos arbetarklassen ifall man söker utföra ett för starkt förmyndarskap.

Europas folk och framförallt arbetarklassen är trött på hel- eller halvdiktatoriska åtgärder, de will åter leva fritt, tala ooh fatta beslut fritt. Endast folkets medverkan och medansvar i det samhälleliga och organisatoriska livet kan leda till verklig demokrati."

De grundläggande tankar som här ovan av Benesj framfördes kunna vi utan vidare instämma uti. Sådana tankar måste vara utslagsgivande riktlinjer när det gäller arbetarrörelsens reorganisation.

Vi få vidare hoppas att den arbetarrörelse som förr eller senare återuppstår inom dessa länder, kommer att genomsyras av en frihetlig anda och livssyn. En arbetarrörelse där beslutanderätten är förankrad hos medlemmarna själva, vilket utgör den enda verkliga förutsättningen för ett eget självständigt handlande och en livsgivande självverksamhet. En arbetarrörelse, som vänder sig mot statlig kontroll över org anisationerna, en fri arbetarrörelse som utan tvekan och med djärvhet går i spetsen för arbetarnas sociala ooh ekonomiska intressen.

John Andersson.

EN GEMENSAM DEKLARATION AV CNT:s OCH UGT:s GRUPPER I FRANKRIKE.

Kommunisterna ställas åter mot väggen.

(I.A.A.) Vid åtskilliga tillfällen ha kommunisterna sökt påskina att de spanska syndikalistiska och reformistiska organisationerna - C.N.T. och U.G.T.- har samarbetat med dem i en gemensam enhetsjunta. Med organisatoriska dokument och uttalanden ha bevisats att kommunisterna ljugit, men ha de trots detta, fortsatt med sina lögner. Nu senast ha de påstått att C.N.T.:s och U.G.T.:s sammanslutningar bland de spanska flyktingarna i Frankrike ha gått in för detta samarbete med kommunisterna och med dem allierade reaktionära element.

Men även i det fallet kunna vi nu med klara dokument bevisa att kommunisterna även beträffande denna detalj farit med osanning. C.N.T.:s och U.G.T.:s sammanslutningar i Frankrike ha nämligen nyss utsänt ett gemensamt manifest, som bland annat behandlar ställningen till den kommunistiska bluffpolitiken, och det är sannerligen hårda ord som fälles mot densamma. Manifestet, som vi på omvägar erhållit från Frankrike skola vi här nedan i väsentliga punkter återgiva. I detsamma säges:

" Varje spanjor kommer att begripa den stora betydelse som detta gemensamma budskap innebär, ett budskap undertecknat av de två klassiska och ärorika organisationerna, vilka under gångna tider skapade, utveoklade och stärkte den spanska revolutionära själen.Att vi i detta manifest förenar våra röster betyder att vi inleda en epok av samarbete vilket vi önska skall bli fruktbärande. Våra syften sträcka sig långt och högt, liksom vårt folks längtan efter rättvisa och frihet. Vi önska betona våra gemensamma synpunkter, vi vill förena oss därom och göra dessa synpunkter till en realitet vid Spaniens ekonomiska uppbyggande.

Under inbördeskriget, omedelbart efter de första entusiastiska ögonblicken, bröt tanken om gemensanheten fram med oemotståndlig kraft. Aktionsenheten föreföll vara det enda medlet mot nationens sjukdomar, som då framförallt vållades av vissa exotiska och sekteristiska " revolutionära" svartrockars maktbegär. I dag återupptaga vi detta närmande med entusiasm och fast tro, övertygande om att isoleringen inte är lämplig inför stundens bud. Det råder ingen tvekan om,att om vi förena våra krafter, ingen koalition eller politisk organisation kan förhindra att vad proletariatet eftersträvar i Spanien skall förverkligas.

Vi, Spaniens frihetliga föregångsmän och socialister, bära gemensamt framtiden i våra händer, inte endast arbetarklassens, utan hela landets. På oss gemensamt vilar ett stort ansvar vilket vi önska värdigt förvalta. Vi vill därför frigöra oss från fördomar som uteslutande kunna skapa ytliga konflikter. I stället vill vi gemensamt upprätthålla de rena och klara idéerna som möjliggöra vår seger. Det är en stor och vacker uppgift vi stå inför.

"en vilken ställning intaga vi då gentemot de andra spanska organisationerna och partierna? Vårt svar är att i kampen mot våra fiender såväl som vid Spaniens återuppbyggande komma vi att samarbeta med alla verkligt antifascistiskt beprövade partier och organisationer. Detta betyder inte att vi godtaga alla kommunisternas splittringsmanövrer som de genomföra i " enhetens" tecken. Med smutsiga, illojala och svindelaktiga medel har man från det hållet skapat en organisation kallad Unidad Nacional (Nationella enheten) vilken förklarar att inom densamma äro representerade alla Spaniens partier och organisationer och som även räknar med monarkisternas och requetéernas medverkan. Vi önska göra den förklaringen, att vi inte ha givit fullmakt åt någon att representera oss i denna organisation. Så vitt vi veta, är i densamma ingen representerad, med undantag av det kommunistiska partiet, samt några individer som till varje pris stå till dess förfogande. Att vi inte deltaga i denna organisation betyder inte att vi avböja att förena våra krafter med de andra antifascisternas, men vi se oss tvungna att förklara att det kommunistiska partiet såväl i Spanien som i Frankrike har gjort allt som varit möjligt för att skapa oenighet och splittring mellan revolutionärerna, för att därmed gynna sin egen kortsynta sekterism. Vi ha klara bevis och belägg på den kommunistiska dubbelmoralen. En dag kommer den offentliga opinionen att lära känna alla detaljer, såväl fakta som argument, vilka hindrar oss att samarbeta med detta parti, vilket lyckligtvis endast utgör en mycket liten fraktion inom spanska proletariatet."

Manifestet slutar med följande appell till de spanska flyktingarna i Frankrike.

" Allvar, disciplin och rättframhet! Låt oss sluta leden och framåt! Segern är inom räckvidd. Om vi inte svika i segerns historiska ögonblick kunna vi uttrycka vårt gemensamma mål med - fria människor i ett fritt Spanien."

DEN FACKLIGA SITUATIONEN I ENGLAND.

(I.A.A.) Trots att England befinner sig i krig ha de engelska arbetarna inte helt nedlagt klasskampen. Rätt så många fackliga strider gå av stapeln, nu senast kan hänvisas till den stora hamnarbetarstrejken i London. Följande är dock genomgående: De engelska arbetarna kämpa utan sina fackliga huvudorganisationers stöd. Dessa göra i stället allt för att förmå arbetarna att återupptaga arbetet igen. Arbetarna ha i stället tvingats att bilda mer eller mindre tillfälliga organ för stridernas förande och för samarbetet.

Denna situation behandlas i senast anlända numret av vårt broderorgan; War Commentary i London. Tidningen skriver därom följande:

" De engelska arbetarnas fackorganisationer ha blivit så stora och mäktiga att alla politiker kräva att arbetarna skola stödja dem. Har en gång en organisation blivit tillräckligt stor, så önskar politikerna, vilka alltid tänka på röstfiske, under alla förhållanden stödja densamma. Daily Express förklarade exempelvis nyss att en stark regering beror på det konservativa partiet och fackföreningsrörelsen. Trotzkisterna angriper arbetarbyråkratin, men försöker formulera en " vänsterbetonad" förklaring för fortsatt stöd åt fackorganisationerna. Deras industriella kamporupp, Militant Workers Federation, går till 100 procent in för den gamla fackföreningsrörelsen. De gamla liberalerna stöder på samma sätt fackföreningsrörelsen medan arbetarepartiet bildades och finansierades för detta ändamål. På många håll har kommunisterna kunnat placera sig i den fackliga byråkratin, varför de inte på allvar kommer att åter angripa densamma. Till och med fascisterna ha gjort ansträngningar i samma riktning, och när de ha att göra med industriarbetare, så brukar de försäkra, att de ej tänka opponera sig mot fackföreningsrörelsen.

Man icke desto mindre håller en klyfta på att öppna sig mellan arbetarna och fackorganisationerna. Under alla konflikter stå i dag de fackliga ledarna på arbetsköparnas och statens sida. De förklara öppet att de ingenting ha gemensamt med männen i ledet, och de stödja med bestämdhet staten och företagarna. Strejk förklaras såsom olaglig men likväl förekommer alltjämt strejker. Dessa proklameras inte endast mot företagarna, utan även mot staten och de rikta sig även mot den fackliga byråkratin.

Detta förhållande har haft till följd att varje gång en strejk proklamerats ha arbetarna tvingats att bilda nya organisationer av mera tillfällig art. De ha tvingats att bilda dessa särorganisationer, även om de förut voro starkt organiserade och erkände den svindelaktiga parollen om 100- procentig organisation. De sammankalla massmöten på arbetsplatserna och taga initiativ att bilda arbetarråd. Dessa offentliggöra manifest och företager insamlingar för strejkernas finansiering. Men dessa organ kunna inte ge tillfredsställande resultat, ty deras bildande sker först i sista minuten. Sådana samordningsuppgifter skulle genomföras redan tidigare. Men vad betyder detta om inte bildandet av parallellorganisationer till de gamla organisationerna?

Det är tydligen nödvändigt för alla militanter, inte endast inom de stora industriella centra, utan på alla arbetsplatser, att förena sig för denna uppgift. Bildandet av en oberoende fackföreningsrörelse i detta ögonblick vore emellertid säkert förhastat och skulle misslyckas. Men på många platser i landet existerar redan vissa påbörjade organ för en ny industriell rörelse. Kärnan till en sann industriell arbetarrörelse ligger i de oberoende strejkrörelserna. Arbetarnas spontana aktioner på många områden, speciellt i norra delen av landet, har berett vägen för en industriell fackliga rörelse. Denna får dock inte baseras på förhastade förklaringar beträffande dess existens, utan på ett fortskridande federativt organisationsarbete som förenar alla lokala strejkkommittéer. Arbetarråden, skulle då vara den industriella arbetarrörelsens lokala organ."

x x x

SITUATIONEN I FRANKRIKE.

(I.A.A.) Förbindelserna med Frankrike äro fortfarande urusla. Censuren är oerhört sträng och den postförbindelse per flyg som över England nu är upprättad mellan Sverige och Frankrike är endast begränsad till öppna kort och innehållet får begränsas till personliga angelägenheter och affärer. Annat släppes inte fram. Nyheterna måste gå andra vägar för att komma fram. Allt talar dock för att ur proletär synpunkt försiggår i Frankrike just nu en hel del intressanta händelser. Endast detaljer därom ha lyckats att tränga sig genom censuren, men inte tillräckligt belysande så att det är möjligt att få en klar bild av situationen.

I Mexico arbetar den s.k. Commussion Socialiste Internationale. Det är en vänsterorienterad socialistisk riktning bakom vilken står tyska, österrikiska, italienska, franska, judiska, polska, spanska och ryska emigrantgrupper, vilka å sin sida söker att upprätthålla förbindelser med liknande grupper i sina respektive länder.

I senaste numret av denna gruppens presstjänst, som kommit oss tillhanda, finnes en längre resolution, i vilken gruppen deklarerar sin ställning till dagens situation i Frankrike och vad som där måste göras. Utan att i allt med godkännande skriva under på de riktlinjer gruppen uppdrager, så vilja vi dock här nedan referera resolutionens huvudpunkter, dels därför att en del sammanfaller med våra synpunkter och dels därför att densamma lämnar en del upplysningar om förhållandena i Frankrike och de tankar som där göra sig gällande. Ur resolutionen anföra vi följande:

" Världens socialistiska arbetare rikta i dag åter sina blickar på Frankrike. Detta lands massor utgöra ännu en gång avantgardet för en revolution som kommer att antaga samma universella och humanistiska karaktär som den av år 1789.

Men Frankrike ligger i ruiner, fyra miljoner aktiva fransmän äro bortförda och befinna sig utanför landets gränser. Upplysningarna om läget i landet är dessutom fragmentariska. Nyhetsbyråerna förfalska dem.

Alla franska motståndsgrupper är i dag eniga i vissa elementära krav på utrensning av fascistelement och kollaboratörer. Motiven äro olika, nationella eller internationalistiska, men målen är i denna punkt gemensamma. Men inför uppgiften att rekonstruera landet, ekonomiskt och socialt, kommer emellertid de olika idéerna att göra sig gällande bland dem. De revolutionära och frihetliga socialisterna komma då att deltaga i diskussionen med upprullade fanor. De komma då att gå in för den friast möjliga diskussion, samt komma att vända sig mot varje totalitärt eller auktoritärt försök att förtrycka det folkliga initiativet. De komma att försvara de demokratiska organ som inrikta nerifrån, så att den politiska, sociala och ekonomiska omdaningen blir kontrollerad, dirigerad och genomförd av folkmassorna själva.

Omdaningens huvudmål är kollektiviseringen och därefter planmässig ledning av de viktigaste näringsgrenarna. Energikällorna, metallindustrin och gruvorna, transportmedlen, de kemiska industrierna, de

elektriska industrierna och bankerna, samt de stora godsen måste hädanefter ledas av teknikerna och arbetarna för att stå till folkets förfogande, täcka folkets behov och garantera en utveckling uppåt av levnadsstandarden och en höjning av massornas kulturella nivå.

Planeringen måste börja nere i verkstäderna och fabrikerna, i de offentliga tjänsterna, gruvorna, de stora varuhusen på själva godsen. De individuella företagsformerna, där arbetaren äger sina arbetsmedel och använder dem ensam eller tillsammans med sin familj, det vill säga sitt lilla jordbruk, sin boskap, sin vingård, sin butik, sin lilla verkstad etc. kommer att vidare bestå och kommer inte att dragas in i kollektiviseringen. Den utpräglat kapitalistiska produktionen kommer emellertid att ledas av demokratiskt valda arbetare- och bonderåd, vilka å sin sida utnämner de ansvariga teknikerna.

Det nya näringslivets väsentliga funktioner kommer att fördelas på följande sätt: De bestämmande i produktionen skola vara syndikaten och dess sektioner, samt verkstadsråden, bonderåden, högre planeringskommittéer och forskningsorganen. I distributionen, de kooperativa organisationerna med sina butiker, transportmedlen och banker och administrationen kommer att handhas av de offentliga tjänsternas syndikat. Den politiska orienteringen kräver följande fritt valda organ: Kommunala organ, regionala råd, nationalråd samt federationskongressen. Alla dessa organ skall fritt väljas i hemliga val efter fri och offentlig diskussion.

De revolutionära och frihetliga socialisterna måste fortast gå in för bildandet av en mäktig front för Socialism och Frihet och att denna går in för återuppbyggandet av de sanna socialistiska, fackliga och ungdomsinternationalerna.

Som en särskild stor fara som hotar denna utveckling måste nämnas Kommunistiska Partiet, vilket är inspirerat av stalinismens diplomatiska intressen och gynnar utvecklingen av en kontrarevolutionär byråkrati. De franska massorna få endast lita på sig själva och måste bevara sitt oberoende gentemot stalinisterna. Det franska kommunistiska partiet är villigt redskap för Stalin vilken förnärvarande för en utpressningspolitik mot de allierade makterna. Får han garantier för en ännu större expansion i södra och östra Europa samt i Asien, så är han beredd att genomföra samma politik i Frankrike som i Spanien och Italien, eller den som han för med de tyska reaktionära generalerna i Moskva. Han kommer att öppet rikta sitt artilleri mot revolutionen, i Paris på samma

sätt som i Warszawa, han kommer att mörda revolutionära företrädesmän som han redan gjort i Ryssland, liksom annorstädes.

Parollen om folkbeväpningen, vilken är pariserkommunens traditionella linje, propageras för tillfället av stalinisterna. Det är en riktig paroll, men arbetarna som tillhöra motståndsrörelsen får i denna fråga endast lita på sig själva och måste vända sig mot en revolution som endast står i en främmande imperialistisk makts tjänst och i stället använda socialistiska metoder. Kommunisterna i Grekland accepterade avväpningen av milisen därstädes. Kommunisterna gingo tillsammans med Badoglio i Italien, med kungen i Rumänien, de gå med Gil Robles i Spanien och nazigeneralen Seydlitz i Moskva. I morgon kan de alliera sig med de franska nyfascisterna om Moskva så befaller.

Det stalinistiska inflytandets likviderande är en socialistisk och frihetlig uppgift. Detta verk kan endast genomföras av arbetarna själva, det får inte överlåtas åt de reaktionära antikommunisterna.

En annan fara för revolutionen i Frankrike är de om de Gaulle grupperade krafterna; de reformistiska socialisterna, de gamla fascisterna, kristna demokrater, planeringsanhängare av typen de Man och nya obestämda element.

Den unga generationen, som har kommit till självmedvetande under den underjordiska kampen, är kallad att spela en ledande roll i striden om en ny social ordning. I dessa kretsar måste revolutionen finna sina djupaste krafter - men samtidigt gäller det att erkänna att de ännu äro oklara och det förefinnes hos vissa kretsar bland dem en viss statstro och extremt centralistiska och jakobinsk - auktoritära uppfattningar som äro farliga.

Det är naturligt att socialisterna i detta ögonblick inte önskar störa den provisoriska regeringens arbete som syftar på skapandet av ett minimum av materiellt välstånd och nationellt oberoende, men å andra sidan måste den provisoriska regeringen hålla sig inom sina gränser och får inte gå emot folkets känslor och önskningar. Framförallt känner sig socialisterna inte bundna vid administrativa eller internationella åtgärder som inte ha underställts folkets prövning och godkännande.

Men med vissa problems lösning kan man ej vänta. Till dem hör milisens beväpning samt organiserandet av fria val av representanter inom kommunerna. De sistnämnda måste övertaga alla ekonomiska, lokala och regionala initiativ. Milisformationerna måste underställas

dessa kommuner och federationer av kommuner. På detta sätt kunna de anknytas till den nya regimen och tjäna till att garantera dess säkerhet.

Till slut vända sig de revolutionära och frihetliga socialisterna mot den imperialistiska uppfattningen om Frankrikes mission i världen. Denna uppfattning måste med nödvändighet stå i motsatsförhållande till de inre sociala reformernas program. I stället måste Frankrike gå in för en Federation av Socialistiska Republiker. Arbetet för detta mål kan inledas med skapandet av en de latinska folkens federation, då de franska, spanska och italienska folkens demokratiska traditioner utgör särskilda förutsättningar. Idén bör senare utvidgas till planen om en Federation för Medelhavets och Främre Orientens folk och därefter till hela världens!

x x x

DE FRANSKA KOMMUNISTERNAS POLITISKA VINGLERI.

(I.A.A.) Den anarkistiska tidningen War Commentary i England publicerade i sitt senaste nummer en artikel om situationen i Frankrike, i vilken den bland annat anför:

Det nyligen ingångna ryskt-franska fördraget är en hemlighet, men det måste vara tillfredsställande för Stalin, ty annars skulle det franska kommunistiska partiet inte ha lämnat sitt fulla stöd åt de Gaulle, så snart denne återvände från Moskva. Innan fördraget kom till stånd var det kommunistiska partiet ganska kritiskt inställt mot de Gaulle och hans regering. Jacques Duclos, partiets sekreterare, anklagade då de Gaulle för oordningen i Frankrike. Han förklarade att " eftersom regeringen är för slö vid genomförandet av utrensningen, ämnar folket naturligtvis taga saken i sina egna händer." Den ryska tidningen Pravda var även kritisk mot de Gaulle och Pierlot därför att de försökte avväpna motståndsrörelserna i Frankrike och Belgien.

Men nu, efter de Gaulles återvändande från Moskva med fördraget i fickan och med den röde påvens välsignelser, står det franska kommunistiska partiet fast bakom honom. Thores, den kände kommunistiske ledaren, vilken nyss kom tillbaka från Moskva, gick in för att alla vapen i händerna på f.d. maquis-medlemmar skulle överlämnas till regeringen, och att " den offentliga säkerheten måste garanteras av reguljära, för detta ändamål bildade polisstyrkor."

Trots kommunisternas avståndstagande från oppositionen

kom en utprägiad kritisk inställning mot de Gaulle till uttryck inom Mouvement de Libération Nationale (Nationella befrielserörelsen). En artikel i denna rörelses tidning " Combat", införd den 31 januari, angrep såväl de Gaulles politik som kommunisternas. I artikeln säges:

" I dag då de Gaulle återvänder från Moskva med ett fördrag om vilket vi veta mycket litet, och dessutom med försäkringar em socialt lugn och ordning, vars konsekvenser redan är synliga, och då Marcel Cachin (kommunistisk ledare) och Louis Marin (konservativ ledare) är fullständigt överens om en politik som betyder övergivandet av alla revolutionära mål, äro de då män som ha bevarat sin seghet och uthållighet?

Vad tänker arbetarna? Vad kräva fackföreningarna? Vad väntar det franska folkets stora majoritet på? Vad är våra unga mäns krav, dessa unga män, för vilka regeringen inte har visat andra intressen än att tillställa dem inkallelseorder?

Naturligtvis måste kriget slutföras och vinnas, men med målet att även penningens herravälde avskaffas och kreditväsendet och nyckelindustrierna socialiseras. Internationellt sett behöver vi en federation baserad på gemensamt näringsliv och internationalisering av råvarukällorna."

Kommunisternas stöd åt de Gaulle och hans reaktionära politik måste leda till att kommunisterna förlora sin nuvarande popularitet i Frankrike. Det är förövrigt typiskt att Mouvement de Libération Nationale, som förenar samtliga motståndsrörelser har avböjt sammanslagningen med Front National inom vilken de kommunistiska motståndskrafterna äro organiserade i.

---oooOooo---

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 5. Stockholm den 5 April 1945.

MEXIKO, SOCIALISMENS OCH KAPITALISMENS LAND.

Av Augustin Souchy.

(I.A.A.) Mexiko är i många hänseenden olikt andra länder. Medan folket i de flesta länderna är mera radikalt inställda än dess regering, är det motsatta förhållandet gällande i Mexiko. De regerande äro ofta mera revolutionära än själva folket. Denna erfarenhet har jag gjort under min vistelse härstädes och kan illustreras med följande exempel:

1. En kort tid före jag kom till Mexiko demonstrerade folket i staden Puebla för återinförandet av kristendomsundervisning i skolorna. Denna händelse utgör en klar motsättning till vad som i detta avseende förekommit i Europa. Inom de flesta av Europas länder har folken kämpat för den obligatoriska religionsundervisningens avskaffande. Här i Mexiko är det genom lag förbjudet att meddela undervisning i religion i de allmänna skolorna.

2. Under en av mina föredragsresor hände det på ett möte i södra delen av landet att den befattningshavande generalen på platsen bad mig att särskilt framhålla för ungdomen att strida för idéella uppgifter och mål, för frihet och social rättvisa. I en länsstad som jag besökte var en stor del av mötesdeltagarna soldater. Orsaken var närmast den, att det på morgonen å kaserngården upplästs en regementsorder vari soldaterna uppmanades att mangrant infinna sig å mötet. Mötet inleddes förövrigt av musik av stadsmusikkåren. Dessa exempel

visa officerskårens framstegsvänliga mentalitet.

När jag kommit till Mexiko inbjödo mig mina vänner inom arbetarrörelsen att vara dem behjälpliga i upplysningsverksamheten bland arbetarna. Jag villfor deras begäran och fick därigenom tillfälle att deltaga å många möten, konferenser och kongresser. Jag minnes särskilt ett möte i Puebla, vilket var ordnat av vägarbetarnas revolutionära fackförening. På mötet överlämnade platsens guvernör, dr. Gonzale Bautista, en fana till arbetarna. I det tal som Bautista höll i samband därmed ffamhöll han att det är arbetarnas skyldighet att kämpa med hjälp av den direkta aktionen ooh andra av den revolutionära syndikalismens medel, för bättre levnadsförhållanden och för förverkligandet av den mexikanska revolutionens höga ideal. Han manade även arbetarna att med kraft gå in för en ny värld, som måste följa på krigshändelserna, en värld, där frihet och social rättvisa skall vara rådande för alla nationer och folk.

Kanske många anse att detta endast är demagogi. Jag vill inte förneka utan att det i Mexiko, liksom annorstädes, finnes demagoger. Men senor Gonzale Bautista är inte den enda bland de högre tjänstemännen i Mexiko som tagit som sin uppgift att söka förbättra arbetarklassens ställning. Vid den proletära kongressen för krigsekonomi, vilken hölls i staten Veracruz huvudstad, Jalapa, ställde guvernören hela regeringsapparaten till kongressens förfogande och alla beslut, även de mest radikala, som kongressen gjorde, accepterades sedermera av regeringen. Vid kongressens slut höll guvernörens representant ett anförande i vilket han gav en ingående analys av den mexikanska revolutionens innebörd samt uppmanade arbetarna att med alla sina krafter deltaga i arbetarklassens frigörelsekamp.

Förklaringen för denna företeelse, vilken knappast har någon motsvarighet i andra länder, ligger däri, att den mexikanska revolutionen under åren 1910 - 1917 hade till följd att inflytandet kom i de revolutionäras händer, och är det dessa revolutionärer som i dag är landets politiska ledare. I Mexiko är det en ära att vara revolutionär. Den bästa rekommendation mina mexikanska vänner kunde giva mig när jag besökte inrikesministern för att få tillåtelse att stanna i landet, var att säga, att jag var en gammal radikal revolutionär. Det officiella

partiet - här finnes endast ett parti i vilket alla befolkningsgrupper äro representerade - heter Partido de la Revolucion Mexicana. (Den mexikanska revolutionens parti). Kanhända man överdriver med ordet revolution i det här landet. Silva Herzog, den mest framstående nationalekonomen i Mexiko skrev exempelvis i regeringsorganet " El Nacional", att en mexikansk revolutionärs uppfattning i en del fall är mindre radikal än vad en konservativ hävdar i ett annat land.

Det må vara hur som helst i det avseendet. I varje fall har alla regeringar i Mexiko sedan revolutionen, varit baserade på folkliga organisationer, framför allt på fackföreningarna och på böndernas organisationer. Kapitalistklassen har ingen direkt representation, varken inom regeringen eller inom det officiella partiet. Det som här kallas " sector popular" består av småborgare och mindre affärsmän, har som ekonomisk organisation Handelskammaren. Denna är oftast utsatt för angrepp i regeringspressen. Under sista tiden har det varit prispolitiken inom handel och industri som både regeringen och arbetarna kämpat emot, speciellt mot de höga livsmedelspriserna. Fackföreningarna bildade kontrollkommittéer för att hjälpa myndigheterna att kontrollera priserna för majs, bröd, kött, mjölk o.s.v. Det är ett faktum att priserna sedan krigsutbrottet ha stigit så högt att levnadsstandarden har sjunkit ner till en nivå som är mindre än hälften än den som var rådande före kriget.

Den ekonomiska situationen för arbetarna och bönderna i Mexiko visar att här existerar inte endast den officiella socialismen, utan även den inofficiella kapitalismen. Det finnes här både mexikanska och utländska kapitalister. En mexikansk vän, en av de mest ärliga arbetarledare, redogjorde för mig vid ett tillfälle på vad sätt industri- och handelsverksamheten är fördelad. Ser du, sade han, här i Mexiko har järn - och stålindustrin varit och är det ännu i stor utsträckning i engelsmännens och amerikanarnas händer och den kemiska industrin har grundlagts av tyskarna och kontrollerats av dem. Under kriget har dock de tyska företagen beslagtagits av staten. Textilindustrin äges i de flesta fall av fransmän och spanjorer. De stora varuhusen äges i regel av fransmännen. Konfektionsindustrin innehaves till stor del av judar. Bazarer och diverseaffärer vid Stillahavskusten äro mest i syri-

ers och arabers händer. Specerïaffärer i städerna samt restauranger, kaffeer och krogar äges av spanjorer. Den mexikanska intelligensen sitter i regeringen och de statliga institutionerna såsom funktionärer och de fattiga indianerna sälja frukt, grönsaker och majsprodukter för sitt livsuppehälle. Det kan tilläggas att lantbefolkningen, d.v.s. lantarbetarna, småbrukarna och " ejidataries" (småbrukare som bilda kollektiva jordbruk med småbrukare - en av revolutionens vinster) såväl som fabriksarbetare, äro antingen indianer eller andra infödda.

Sådan är den sociala strukturens bild med hänsyn till befolkningslager och raser. Det kan påpekas att det verkliga proletariatet består nästan uteslutande av infödda, medan emigranterna, även de senast anlända, representera medelklassen och inom kort kommer att leva under borgerliga förhållanden. Tjänsteflickorna äro av indiansk ras och det torde vara ytterst svårt att finna en invandrad kvinna som arbetar såsom hembiträde. Även de spanska flyktingarna, vilka nyligen invandrat, inneha redan ställningar såsom arbetsledare eller förmän, små affärsmän, handelsresande etc., fastän de förut varit arbetare i sitt hemland.

Spanska flyktingar, till vilka jag påpekade dessa förhållanden, medgav att detta var riktigt, men förklarade att den spanska levnadsstandarden var högre än den mexikanska arbetarens och därför måste de söka skaffa sig bättre betalt arbete. På så sätt ser man hur revolutionära arbetare från Europa, polska eller judiska socialister, spanska anarkister, franska syndikalister o.s.v. bli absorberade av småbourgeoisin i Mexiko.

Denna ekonomiska ställning som emigranterna innehar, och som representerar ett slags överklass, förklarar kanske varför de mexikanska ämbetsmännen, vilke bestå av infödda, samt fackföreningarna, bönderna och en stor del av befolkningen i övrigt äro motståndare till kapitalismen. På den proletära kongressen för krigsekonomi, vilken hölls i Mexiko City, påpekades den enorma skillnaden mellan de låga produktionskostnaderna, vilka äro baserade på låga löner, och de höga detaljpriserna. Affärsverksamhet är lätt i Mexiko. Profiten är stor, såsom i alla kolonialländer. Men Mexiko är dock ändå ett oberoende land och mexikanarna äro stolta för detta. Det har sin riktighet att det politiska oberoendet har blivit mera säkerställt efter revolutionen, men den ekonomiska situationen är i många hänseenden densamma som i ett kapitalistiskt land.

Detta visar klart att det knappast är möjligt att förändra ett lands ekonomi genom politiska aktioner. Den mexikanska revolutionen satte som sitt mål att omformera folkets sociala situation. Men omständigheterna tillåto inte en verkligt djupgående social förändring. De kapitalistiska länder, som gränsar intill Mexiko, påverkade de ekonomiska förhållandena, så att " la Patria de la Revolucion (revolutionens fosterland) ännu har en regim som är baserad på den privatkapitalistiska ekonomin.

Lagstiftarna gjorde stora ansträngningar för att skapa goda lagar till förmån för arbetarklassen. Men systemet kunde inte förändras endast genom lagstiftning. Utsugningen är här större än i många andra länder ooh har icke blivit avskaffat.

Den mexikanska arbetarlagstiftningen är en av de mest avancerade. Arbetarna ha så gott som obegränsad rätt att organisera sig och strejka. Det är förvånansvärt för en utlänning att iakttaga polisen, som står att vakta den svartröda strejkfanan, framför ett företag, där arbetarna strejka. Paragraf 49 i arbetarlagstiftningen tvingar arbetsköparna att endast sysselsätta organiserade arbetare, eller sådana som godkännes av fackföreningen på arbetsplatsen. Paragraf 236 i samma lag ger arbetarna rätt att fordra av arbetsgivaren att avskeda en icke organiserad arbetare. Lagen erkänner såsom strejkberättigad varje grupp som räknar minst tre anställda arbetare, utan att dessa måste vara anslutna till viss fackförening eller förbund. Det finnes således ej någon monopolisering beträffande organisation.

Mellan de olika fackföreningarna finnes en del skiljaktigheter. Det skulle bli för långt att behandla dessa i denna artikel. Det får göras i en senare.

x x x

DEN ITALIENSKA FACKFÖRENINGSRÖRELSEN OCH SYNDIKALISMEN.

(I.A.A.) Nästan omedelbart efter Mussolinis störtande bildades spontant fackföreningar inom de områden av Italien som befriats från de italienska fascisterna och de tyska nazisterna. Under sensommaren förra året hölls i Rom under de engelska och amerikanska ockupationsmyndigheternas beskydd en facklig konferens, å vilken beslut fattades att återupptaga den gamla reformistiska landsorganisationen: Confe-

derazione Generale Italiana del Lavoro - C.G.I.L.. Denna organisation återupptogs under medverkan av den fackliga internationalens sekreterare Walter Schewenels samt representanter för den brittiska landsorganisationen. Ockupationsmyndigheterna hade välvilligt beviljat dem inresetillstånd, ty det gällde ju att reorganisera den reformistiska landsorganisationen. Det kan i detta sammanhang nämnas att samma ockupationsmyndigheter/förneka italienska syndikalister som befinna sig i landsflykt att komma tillbaka till sitt land och där deltaga i arbetarrörelsens återuppbyggnad. Kamrat Armando Borghi, f.d. sekreterare i den italienska syndikalistiska organisationen, vilken nu befinner sig i New York, har försökt få inresetillstånd, men förvägrats detta. Andra drivande syndikalister som äro bosatta i Tunis och Casablanca, Nord-Afrika ha även förgäves försökt komma tillbaka till Italien. Ockupationsmyndigheterna vill ej ha dem där.

På C.G.I.L.:s konstituerande kongress i Rom beslutades att skilja den italienska fackföreningsrörelsen från partipolitiken. Det framhölls i beslutet att fackföreningsrörelsen måste vara oberoende av varje politiskt parti och av staten. Det uttalades även att inga fanor eller emblem av politisk karaktär få smycka fackföreningslokaler eller mötesplatser.

Detta uttalande utgjorde inte ett knäsättande av en syndikalistisk uppfattning, utan utgjorde i stället ett försök att söka vinna den katolska fackföreningsrörelse som ävenledes börjat framträda. Kongressens uttalande var en eftergift åt den katolska fackföreningsrörelsen som inte önskar ett samgående med en socialistisk partirörelse. Detta bottnar ytterst i motstånd mot socialistisk arbetarrörelse över huvudtaget.

Vilken ställning intager då de italienska revolutionära syndikalisterna till denna fackföreningsrörelse? Redan innan C.G.I.L. bildades voro de med i de fackföreningar som spontant växte upp. Kamraterna säger därom i en rapport till den syndikalistiska Internationalens - I.A.A. - sekretariat, att " arbetarna och bönderna återfunno sin kampvilja redan under de första dagarna av kungens och Badoglios statskupp. Och det var rörande att se med vilken spontanitet de nya fria fackföreningarna växte upp från den ena dagen till den

andra, inte på grund av några beslut av professionella byråkrater eller politiker, utan på grund av impulser från arbetarna själva." Syndikalisterna deltaga i dessa fackföreningar även sedan C.G.I.L. bildats.

Angående den syndikalistiska rörelsens reorganisation mottog I.A.A.:s sekretariat under föregående år en del uppgifter som till att börja med föranledde sekretariatet att draga en del felaktiga slutsatser. Det gällde frågan om Unione Sindicale Italiana - U.S.I. Om densamma reorganiserats eller ej. U.S.I. var på sin tid I.A.A.:s sektion i Italien.

Första livstecknet sekretariatet fick angående U.S.I., efter Mussolinis fall, var en hälsning till U.S.I., vilken var införd i tidningen Inquietudas Libertarias i Oran, nord-Afrika, I denna hälsning säges bland annat:

" Med verklig tillfredsställelse taga vi kännedom om det faktum att U.S.I., en av I.A.A.:s sektioner, intar sin plats i första linjen under kampen mot nazifascismen, en plats, som tillkommer dem i enlighet med organisationens revolutionära tradition. Åter en gång är det bevisat att över allt där det gäller att uttrycka och gestalta den äkta folkliga frihetslängtan, den frihetligt syndikalistiska rörelsens män lämna sitt aktiva bidrag."

Av skrivelser som italienska kamrater i Tunis och Casablanca, nord-Afrika, tillställde I.A.A.:s sekretariat, kunde avläsas samma sak, att U.S.I. som organisation, reorganiserats och var i arbete. Med stora svårigheter, på grund av censuren, fick sekretariatet slutligen direkt kontakt med syndikalisterna i själva Italien och rapporter började anlända som i någon mån korrigerade de uppgifter som förut erhållits. Av dessa rapporter framgick visserligen att de gamla U.S.I.-kamraterna voro i energiskt arbete, men att U.S.I. som sådan ännu ej kommit i verksamhet som självständig organisation. I detta sammanhang bör erinras om att den syndikalistiska rörelsen hade sina starkaste försänkningar inom norra Italiens industriområden, men dessa områden behärskas fortfarande av de tyska nazisterna och de italienska fascisterna.

De italienska syndikalisterna ha inträtt i de nybilda-

de fackföreningarna, även i de som tillhöra C.G.I.L., men av allt att döma, endast tillsvidare.

Italiens revolutionära syndikalister höllo den 1 - 2 juli 1944 en konferens i Arbetskammarens lokal i Andria för behandling av läget. Å konferensen deltog även en representant från C.N.T., den syndikalistiska organisationen i Spanien. Å denna konferens beslöts att konstituera: Alleanza Gruppi Libertari - A.G.L. (Allians av frihetliga grupper). Inom denna allians har man sedan byggt upp ett nät av Gruppi di Defensa Sindicalista (grupper för syndikalistiskt försvar). De ha försänkningar inom en mängd fackföreningar av vilka de behärska en hel del. Konferensen beslöt även att tillsätta en provisorisk centralkommitté med säte i Barletta.

Den 10 och 11 september hölls en ny konferens, denna gång i Neapel där även Centralkommittén numera har sitt säte. Våra kamrater utge även en tidning: La Rivoluzione Libertaria.

Konferensen i Neapel gjorde några uttalanden som det kan vara av intresse att citera, då de återspeglar uppfattningen bland de italienska syndikalisterna. I fråga om den rådande politiska situationen förklaras:

1. Konferensen bekräftar åter anarkismens socialistiska och frihetliga vilja såsom grundval för kamraternas och gruppernas gemensamma aktion samt beslutar sig för att dels ägna sig åt att bekämpa staten och kyrkan samt varje annan auktoritär form och tendens i det sociala livet, och dels lämna positiva bidrag till vårt lands återuppbyggnad, med fria sammanslutningars strävanden och aktivitet, med offentliga och kollektiva bemödanden, vilka ståndaktigt syfta till den sociala revolutionen, ur vilken den fria kommunen och det fria arbetet utan löneslaveri skall uppstå.

2. Konferensen anser att grunden till de sociala missförhållandena ligger i den auktoritetens anda som är rådande och att det största hindret för det sociala uppbyggandet beror på bristande klarhet i den politiska kampen, samt bristande kännedom om att den revolutionära kampens största kraft ligger i enandet av alla handens och hjärnans arbetare. Konferensen beslutar utesluta från sina aktioner, individuella och kollektiva, varje medel som strider mot den frihetliga idéen. Likaledes utesluta möjligheten av ständiga samförstånd med varje som helst parti eller sammanslutning som inte äro uttryckligen anarkistiska, liksom också deltagande i varje som helst institution av den nuvarande regimen - från stadsfullmäktige till regeringen.

3. Konferensen uppmanar de kamrater som hittills stött sig på andra politiska grupperingar, att fortast möjligt lösgöra sig från dessa, så att våra gruppers politiska aktivitet blir tydligt skilda från dem och självständiga, utan någon möjlighet till missförstånd.

I uttalandet framhålles dessutom att ovanstående riktlinjer skola vara ledande för anhängarnas arbete, under väntan på att kontakten skall bli fullständig mellan kamraterna i hela Italien och i

andra länder då möjligheterna för ett mera fullständigt fastställande av programmet kan ske.

Beträffande den fackliga situationen gjorde konferensen följande uttalande:

" I betraktande av att den fackliga enighet som förfäktats av det socialistiska partiets funktionärer, vilka utnämnt sig själva i C.G.I.L.:s styrelse, inte är något annat än en fortsättning av fascismens totalitära och undertryckande fackföreningsrörelse, I betraktande av att de anti-frihetliga metoder som tagits i bruk av nämnda funktionärer och av den fackliga byråkratin, som står i deras sold, inte lämnar något utrymme för en effektiv opposition, inom de till C.G.I.L. anslutna organisationerna, hävda vi att fackföreningen såsom en sammanslutning av alla arbetare på samma arbetsplats måste uppbyggas underifrån och genom fria överenskommelser samt bör kunna inom sig mottaga män och kvinnor ur varje som helst politisk åsiktsriktning.

Vi besluta att undan för undan, så snart det blir lokalt möjligt, bilda oppositionella fackföreningar, jämsides med alla till C.G.I.L. anslutna organisationer. Vi besluta dessutom, att bilda grupper för syndikalismens försvar inom alla fackliga organisationer som förbli självständiga, såväl med avseende till partiet som med avseende till C.G.I.L., i syfte att vaka över att en sådan självständighet bevaras.

Dessutom beslutas tillsätta en kommitté med uppgift att fungera som förbindelseorgan mellan grupperna på detta speciella område samt att igångsätta arbetet för återuppbyggandet av Unione Sindicale Italiana - U.S.I., såsom en fri sammanslutning av fackföreningar, vilka icke stå under politisk kontroll."

I en senare rapport till I.A.A.:s sekretariat framhålla de italienska kamraterna att " allting måste byggas upp på nytt. Och vi hålla i dag på att bygga den grund, på vilken morgondagens byggnad skall vila". Det framhålles vidare, att " det säkert kommer att lyckas mycket bättre när nord-Italien blir rentvättat från tyskar och fascister, detta är ett värv som utföres med hjälp av många av våra kamrater och vänner till våra idéer. I norra Italien var arbetarna bättre organiserade på grundval av den direkta aktionen, och fascisterna ha endast delvis kunnat genomtränga den barriär, som de sökt upprätthålla under tjugo år."

De italienska syndikalisterna äro, trots att de i en viss utsträckning arbeta inom den reformistiska landsorganisationen, C.G.I.L., mycket kritiskt inställda mot densamma. De framhålla i en rapport att vid uppbyggande av denna organisation har man endast utbytt " arbetarnas och böndernas gamla medlemskort i de fascistiska fackföreningarna mot nya medlemskort i C.G.I.L. Namnen förändras, de fackliga byråkraterna skiftas ut, de fascistiska slagorden ändras så, att de bli tillräckligt intetsägande för att kunna tjäna som grund-

val för en slags skenbar förening av de socialistiska fackföreningarna, grundade på klasskamp, ooh de katolska fackföreningarna, som obönhörligt förneka varje slag av klasskamp. Men i grund ooh botten har ingenting förändrats. Det är fortfarande den fascistiska korporativa apparaten som fortsätter att arbeta, liksom det på det politiska området fortfarande är den fascistiska andan som fortlever under andra yttre former. De fascistiska institutionerna och den fascistiska byråkratin leva fortfarande." Slutligen framhölls i rapporten: " Trots svårigheterna äro vi i stort sett optimister vad det gäller framtiden. Vi ha tagit som riktlinjer; Frihetliga fackföreningar, fria fabriksråd, fria kooperativer och fria kommuner."

John Andersson

x x x

FÖRFÖLJELSEN MOT DE ENGELSKA ANARKISTERNA.

(I.A.A.) Som dagspressen redan meddelat företog den engelska specialpolisen under december månad förra året en razzia mot Freedom Press, den anarkistiska rörelsens centrum i London. De engelska anarkisterna utge därifrån tidningen War Commentary (krigskommentarer) samt en mängd böcker, broschyrer och annat agitationsmaterial. Efter razzian ha svårigheter uppstått med hyresvärden angående fortsatt förhyrning av lokalerna och pappersleverantörerna ha vägrat att ställa papper till tidningens förfogande.

Den 9 mars i år stod fyra medlemmar av " War Commentarys" redaktionskommitté - dr. John Hewetson, Philip Sansom samt makarna Vernon Richard - inför polisdomstolen i Marlborough Street, anklagade för att ha " försökt bibringa medlemmar av hans majestäts försvarsmakt idéer, som kunde förleda dem att lägga ned vapnen och fraternisera med fienden." Hur rättegången avlöpt ha vi dock ännu ej fått meddelande om.

Vad som emellertid är värskilt beaktansvärt i detta sammanhang är att polisrazzian inte har fått någon god press. En rad tidningar ha vänt sig mot densamma och kända personer ha kraftigt protesterat mot polisens ingripande. Vi skola här nedan referera några av dessa protester och dess innehåll.

I tidningen The New Statesman and Nation, i sitt nummer för den 3 mars, var införd en protest, undertecknad av elva kända engelsmän: I densamma säges bland annat:

" Vi vilja uttrycka vår oro över den tilltagande tendensen i England i dag mot inskränkandet av tanke- och yttrandefriheten. Denna tendens har nyligen tagit sig uttryck i ett exempel på godtyckliga polisingripanden och andra indirekta tvångsmetoder. Vi syfta på förfarandet mot " Freedom Press", den anarkistiska utgivaregruppen. De flesta av oss vilja inte skriva under de politiska teorier som förfäktas av Freedom Press och ha ingen förbindelse med den anarkistiska rörelsen, men vi respektera dess rättighet att propagera sin mening och betrakta varje försök att beskära dess frihet att tala och skriva såsom ett allmänt hot mot dessa friheter."

Sedan de i sin protest redogjort för razzians detaljer, fortsätter de elva protesterande:

" Vi anse att sådana handlingar strida mot tryckfriheten. Om de tillåtas ske utan protest, kunna de bli prejudikat för framtida förföljelser mot individer eller organisationer, vilka syssla med att sprida åsikter som icke falla myndigheterna i smaken. Väl en gång påbörjad, kan en process av detta slag mycket snart resultera i intellektuellt tyranni av värsta slag. Såsom skribenter förstå vi att det ligger i vårt eget samt i tryck- och yttrandefrihetens intresse att inlägga vår protest mot myndigheternas godtyckliga handlingssätt i detta fall. I all synnerhet protestera vi mot den lätthet varmed polisen erhåller tillstånd att företaga husundersökningar och det otillständiga sätt på vilket polisen överskrider det lämnade tillståndet, varigenom den gör ingrepp i vederbörande organisationers och individers lagliga frihet, när den snokar igenom deras lokaler. Vi föreslå att en undersökning göres angående specialpolisens verksamhet, som i sin nuvarande form synes utgöra en stor fara för detta lands frihet."

I Tribune för den 2 mars finna vi en protest införd, undertecknad av G. Kingshott, B. Bindley och K. Lamb, i vilken säges:

" Razzian och det sätt varpå den genomfördes markerar ett nytt steg i den utveckling till totalitär regim, som sakta men säkert håller på att ersätta den gamla demokratiska samhällsstrukturen.

Detta angrepp hotar inte bara alla organisationers frihet i deras bemödanden att påverka allmänhetens tänkande och handling, utan även-tyrar också det som är kvar av individuell frihet. Det återstår för alla frihetens anhängare endast att förena sig i en gemensam protest mot detta den brittiska Gestapos senaste övergrepp och att på det mest effektiva sätt visa vår sympati och solidaritet med Freedom Press."

Slutligen kan anföras följande protest, införd i Tribune av den 9 mars och undertecknad av Paul Potts. Sedan denne redogjort för åtalet mot de fyra medlemmarna av War Commentarys redaktionskommitté för antimilitaristisk propaganda, skriver Potts:

"Men - hur obekväma dessa personers idéer än kunna vara, politiskt sett - ett sådant handlingssätt är alla socialisters slutliga mål. Dessa fyra människors personliga och politiska integritet utgör ett ständigt föredöme för hela det arbetande folket, vilken socialistisk riktning det än representerar. Det är en plikt för envar inom arbetarrörelsen att försvara dessa kamrater och se till att de röna en rättvis behandling vid domstolen samt att de få ekonomiskt stöd ur vederbörande fonder.

De åsikter, som denna rättsprocess behandlar, kunna inte avfärdas som en skrivbordsmänniskas idealism, utan hör till programmet för hela vänsterns dagliga kamp. Ty de handlingar, som fört denna unga kvinna och dessa tre män på de anklagades bänk inför polisdomstolen, härröra från idéer som delas av män och kvinnor, vilkas verk blivit klassiska inom hela den socialistiska världen. Jag talar om Krapotkin, Sacco och Vanzetti samt om Emma Goldman.

Kunna vi sitta i lugn och ro, med Krapotkins böcker och Vanzettis brev i våra bokhyllor, och låta polisen släpa människor sådana som dr. Hewetson i fängelset, utan att protestera? Så länge han sitter fängslad, kan ingen verklig socialist känna sig fri."

Protesterna visa en gladjande sida av engelsk mentalitet. Det engelska folket är ömtåligt när det gäller ingripande mot det fria ordet. De vill inte tillåta några Gestapometoder i England när de hålla på att krossa Gestapos system i Tyskland.

x x x

FRANSKA ARBETARNA BEREDDA TILL KAMP FÖR SOCIALISMEN.

(I.A.A.) Redaktören för den i Schweiz utkommande katolska tidningen Monde du travail - Arbetets värld - har nyss företagit en resa genom Frankrike och skriver bland annat följande om stämningen bland de franska arbetarna just nu:

" Arbetarklassen är sårad och marterad i sitt inre och i hjärtat, men dess själ lever, den levér intensivt. Fyra år av tvång och förtryck ha gjort frihetens värde medvetet för arbetarna. Efter befrielsen från ockupationens ok strävar det franska folket efter att befria sig även från det tillstånd av ekonomiskt och socialt beroende och slaveri, i vilket kapitalismen sedan mer än hundra år hållit det. Denna endräktiga vilja är anmärkningsvärd, man finner den hos alla arbetande, om de bekänna sig till kristendomen, socialismen eller kommunismen. Denna revolution, som skall återställa människan och återge arbetaren det värde som tillkommer honom, denna revolution måste och skall komma; det är arbetarnas fria vilja."

Ett annat uttryck för denna vilja till kamp mot kapitalismen finna vi i nedanstående citat ur de franska socialdemokraternas huvudorgan: Le Populaire, Paris:

" Vi måste bekämpa kapitalismen som skapar kriserna och kriget. Vi måste göra slut på de byråkratiska system som kväver friheten. Vi måste förvandla varje stor industri till en " autonom ekonomisk sektor," en sann arbetarnas republik, inom vilken varje individ åtnjuter ett maximum av frihet, ett maximum av auktoritet i sina egna funktioner och ett maximum av självansvar. Dessa " republiker" måste vara federerade med varandra, deras ansträngningar måste bringas i harmoniskt förhållande till varandra och ställas i folkviljans tjänst."

Vad som är särskilt betecknande för ovanstående citat ur " Le Populaire" är den frihetliga anda, och de syndikalismen närbesläktade principer som göra sig gällande i detsamma.

x x x

DANSK KRITIK MOT CHURCHILLS REAKTIONÄRA POLITIK.

(I.A.A.) I ett av de senaste numren av den danska illegala tidningen Vejen frem, levereras en hårdhänt kritik mot Churchills

reaktionära politik, med utgångspunkt från händelserna i Frankrike, Italien, Belgien och Grekland.

I inledningen erinrar tidningen att Churchill under åren 1917 - 1922 var medlem av den engelska regeringen, först som försvarsminister och senare som kolonialminister. Tidningen fastslår att Churchill under denna tid ansåg kampen mot de revolutionära rörelserna i efterkrigstidens Europa som sin huvuduppgift.

Tidningen framhåller vidare att när nu de allierade makterna stå inför segern över det nazistiska Tyskland, börjar åter Churchill att tillämpa sin gamla reaktionära politik. Påvisar hur han solidariserar sig med de kapitalistiska kretsar som under krigets första skede voro Hitlers medhjälpare, för att därmed undertrycka socialistiska resningar av samhällsomdanande karaktär. Händelserna i nordAfrika, Italien, Frankrike, Belgien och nu senast Grekland belyser detta.

Tidningen " Vejen frem" avslutar sin artikel med följande: " Den sista tidens händelser visa att Churchill och de konservativa i England, under rädsla för de europeiska folkmassornas krav, äro villiga att kasta sig i armarna på den del av de europeiska borgarna, vilka helt från 1933 ha varit Hitlers säkraste stöd, de borgare som före krigsutbrottet var Münchenpolitikens ivrigaste försvarare och som efter krigets utbrott gjorde Pétains och Lavals politik möjlig. Det är dock att hoppas att den engelska arbetarörelsen känner sitt ansvar och vet sin uppgift så att den reser en bestämd protest mot de övergrepp som de allierade arméerna äro i färd med att begå mot motståndsrörelsen i de länder som nu äro befriade från Hitlertyranniet."

---oooOooo---